

de hand. «'t Is gewoonlijk een kikvorsch of een worm.
De vraag is maar, wat vond de aartsbisschop?»

De Muis late niet op deze vraag, maar ging
haastig voort: «vond het geraden met Edgar
Atheling, Willem tegemoet te gaan en hem de
kroon aan te bieden. Willems eischen waren in
den beginne matig, maar de onbeschaamdheid
zijner Noormannen — Hoe heb je het nu, lieve?»
ging de Muis voort, terwijl ze zich tot Alice wendde.

«Nog even nat» zei Alice op bedroefden toon.
«het schijnt mij heelmaal niet te drogen».

«In dat geval», zei de Dodo, opstaand, op
plechtigen toon, «stel ik voor, dat de vergadering
worde verdaagd ten einde onmiddellijk over te gaan
tot het nemen van krachtadiger maatregelen —

«Spreek verstaanbare taal!» zei de Arend. «Ik
begrijp de helft niet van die lange woorden en
je zelf geloof ik, evenmin!» En de Arend boog
het hoofd om een glimlach te verbergen, terwijl
ook de andere vogels hoorbaar giggelden.

«Wat ik zeggen wou», zei de Dodo op bitsen toon,
«is dat de beste manier om droog te worden hierin
bestaat, dat we een stembus-wedren gaan houden».

«Wat is een stembus-wedren?» zei Alice. Niet, dat
ze dit zoo gaarne wilde weten, maar de Dodo zweeg.

ZE VERDRONGEN ZICH AL
HEM HBEEN EN VROEGEN: WIE